

Din volumul

DESCULȚ PRIN TRANSILVANIA,

Editura Euroland, Suceava, 2002

Desculț prin Transilvania

**Mi-e destul să-ți rostesc numele-
TRANSILVANIA!**

**Numele tău
despletit ca o mireasmă
sălbatică,
rămasă aici
de la facerea lumii,
dintâi.**

**De Aerul acesta
nu mă mai satur,
zeiască inspirație
ce ești!**

**Numai desculț
se poate trece
prin iarba somnului tău,
să nu se tulbure
voievozii cei neadormiți
din lacrima pietrelor.**

**Numai desculț
se poate trece
prin apele cerului
înstelat
de durerile lor.**

**Urmele pașilor mei
de copil-
aceste poeme
din umbra flăcării,
neterminate...**

N-am să-ți vorbesc...

**Despre durerile mele n-am să-ți vorbesc,
Ele sunt și așa trecătoare,
Prin inima mea ca un tulnic moțesc
Sângele lor și acuma mă doare...**

Cine sunt ei? Din veci pironiții

Acestui pământ, niciodată pustiu,
Pe crucea de aur a Limbii Române,
Limba în care cuget și scriu,

Cine sunt ei? De vii îngropații
În Doina și-n Dorul fără egal,
Ei, porecliții și „tolerații”,
Ei, palmuiții acestui Ardeal.

Tresare țărâna oriunde pun talpa,
Albacul și Vidra, Câmpeni sau Abrud,
La Baia de Aur, la Țebea și Alba,
Aici pretutindeni îi văd și-i aud!

Nu i-a scos nimeni din datini afară,
Din Țara rămasă de-a pururea-n Munți,
La cina cuvintelor, seară de seară,
Se-ntorc pe tăcute ca zeii desculți.

Nici unul din ei n-a plecat de Acasă,
Cei alungați se întorc la obârșii,
Câtă lumină pe suflet i-apasă
Când stau de vorbă cu dânșii

Sângele lor se preface-n inele
Prin inima mea, ca un tulnic moțesc-
N-am să-ți vorbesc de durerile mele,
Nu, niciodată n-am să-ți vorbesc...

Iartă-mă, dar sunt nedemn de tine...

Iartă-mă, dar sunt nedemn de tine
Steag al Țării mele și al meu,
Dar mi-e rușine, Doamne, mi-e rușine
De trei culori aprinse-n curcubeu...
Alungă iar blestemul ce ne-apasă
Și binecuvântează-acest țărâm,
Adu-ne aminte că suntem Acasă,
În Patria poporului român!
Ne dojenesc strămoșii din morminte-
Stefan și Tudor, Iancu și Mihai...
Se fură din Istorie, se minte,
Se-mbolnăvesc cuvintele din grei,
Cuvinte pentru care pătimiră
Părinții noștri și părinții lor-
Cuvântul Țară, pâine și dreptate,

Cuvântul Mamă și cuvântul Dor!
Iar când e Ziua ta, precum a noastră,
Ne dau străinii lecții- ce și cum!
De punem tricolorul la fereastră,
Se-oprește timpul integrării-n drum,
Ori de-l purtăm la piept în sărbători
Auzi cum ți se spune- "*măi șovine*",
O, Steag al Țării, sfinte trei culori,
Iartă-mă, dar sunt nedemn de tine!

Cântecul fiului risipitor

O, maica mea, înveșnicită în Dor,
Există vreunul fără păcate?
La tine mi-e gândul și de tine mă dor
Hotarele gândului neîmpăcate...

Leagăn de cântec, floare plăpândă,
Zbor întrupat în cuvânt,
Drum fără-ntoarcere, veșnică pândă
A sângelui meu care sunt.
Cine din tine pleacă vreodată
La inima ta se întoarce mereu-
Numai o Patrie îți este dată,
Oricât de bine ți-ar fi și de greu...

.....
Numai o Patrie îți este dată,
Oricât de bine ți-ar fi și de greu...

Nicolae Nicoară-Horia